

har erkendt det samme gennem det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds som Ordfører.

Højre har som Mindretal i Folketingets Udvalg i en den 12. Marts 1906 afgiven Betænkning foreslaaet Straf for aabenbare Misbrug af Myndigheden til at udstede foreløbige Love, selv om Udstedelsen er sket indenfor det, Mindretallet kalder de retlige Grænser. Altsaa, de erkende selv, som de fornuftigvis efter min Mening maa erkende det, med os, at der er Tilfælde af Strafbarhed for Udstedelsen af en foreløbig Lov, selv om den opfylder de som ufravigelige fastsatte Betingelser i Grundlovens § 25.

Lad os derfor frigøre os fra alle de uvedkommende Betragtninger og fra den Strid, som i Virkeligheden slet ikke eksisterer her, og lad os hæfte Blikket sikkert paa disse 2 faste Punkter. Det ene er det: Et almindeligt Forbud mod Udstedelsen af det, man kalder provisoriske Finanslove, kan kun gives ved en Grundlovsbestemmelse — ingen agter at forsøge paa at give et saadant Forbud, og ingen har her i Folketinget forsøgt at give det. Det andet faste Punkt er dette, som er givet baade af dette Ting, af Landstinget og af Højre her i Tinget med det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) som Ordfører: At derved, at Grundloven fastsætter nogle Betingelser, som ufravigelig skulle kræves for Udstedelsen af foreløbige Love, siger den ikke, at den foreløbige Lov bliver straffri alene ved at fyldestgøre disse Betingelser. Naar vi holde os sikkert for Øje disse to i Forhandlingerne om denne vigtige Sag givne faste Punkter, kan jeg ikke tro andet, end at vi maatte kunne finde hinanden i en Forstaaelse af Ansvarlighedslovens § 8 og — hvilken Affattelsen nu end bliver — en Forstaaelse i Overensstemmelse med den Opfattelse, som er dette Tings, og som er adopteret af Højre i Landstinget og af Højre i Folketinget i særskilte Betænkninger. Naar vi holde os dette for Øje, har jeg et lyst Haab om, at vi skulle finde en § 8, som kan gennemføres. Men først og fremmest er jeg fuldkommen sikker paa, at ingen, der sætter nogen Pris paa at faa en Ansvarlighedslov af nogen Værdi, vil opgive Kravet om, at en Bestemmelse af denne Art bør staa i Ansvarlighedsloven.

H. L. Møller: Det er fuldkommen rigtig, hvad det ærede Medlem for Hol-

bæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) nys bemærkede, at baade Landstingets Flertal og jeg som Ordfører for Højre i Folketinget i sin Tid have erkendt den simple Ting, at en Minister uden at overskride sin Myndigheds Grænser, saadan som de ere fastsatte ved Grundloven, kan begaa aabenbar Misbrug af sin Myndighed til Skade for Landet eller til Hinder for Kongens og Rigsdagens Udøvelse af deres Myndighed osv. og i saa Tilfælde er ifalden Straf. Det staar i § 12 i det Lovforslag, som i sin Tid er vedtaget her i Tinget, og det er, saa vidt jeg kan se, uden Forandring gaaet over i Lovforslaget, som det er vedtaget i Landstinget, saa det er der fuld Enighed om mellem alle Parter, at en Minister i og for sig kan blive indenfor sin Myndigheds Grænse og dog begaa aabenbare Misbrug af sin Myndighed og ifalde Strafsvar derfor.

Men det, som er Stridspunktet mellem det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds og mig i dette Øjeblik, er, hvorvidt det kan nytte noget at indsætte en saadan Bestemmelse i § 8 i det foreliggende Lovforslag som den, det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds sætter saa megen Pris paa, og som jeg skal tillade mig at citere en Gang endnu. § 8 lyder saaledes i Folketingets Affattelse: „Udstedes en foreløbig Lov, uden at Tilfældet er særdeles paatrængende eller paa en Tid, da Rigsdagen er samlet, eller af et saadant Indhold, at det strider imod Grundloven (jfr. Grundlovens § 25)“ — — — til det Punkt holder § 8 sig altsaa til Grundlovens Grænse for Retten til at udstede provisoriske Love. Men saa følger § 8 til: „eller af en saadan Beskaffenhed og under saadanne Omstændigheder, at de Ministre, som bære Ansvar for dens Udstedelse, ved Foretagelsen af de Handlinger, hvorved de paadrage sig Ansvar, have vidst eller dog have maattet anse det for overvejende sandsynligt, at den ikke kunde ventes stadfæstet af Rigsdagen.“ Det vil sige, at der sættes en ny Grænse ved Siden af de 3, som Grundloven har sat for Retten til at udstede provisoriske Love. Det er det, man finder betænkeligt, og det, man navnlig mener er til ingen Verdens Nytte, fordi der altid vil kunne opkastes det Spørgsmaal, om en saadan Bestemmelse ikke er et Tillæg eller en Tilføjelse til Grundloven, og saa snart dette Spørgsmaal opkastes, saa snart det er Genstand for Tvivl, bliver det Rigsrettens Sag at afgøre, om den vil tage Hensyn til et saadant Tillæg til Grundloven;